

PROLOGAS

Virpančiais pirštais siekiu durų rankenos, gailėdamasi, kad nepasakiau ne — neatsisakiau žaisti žaidimo, kuris suplanuotas šiam vakarui. Galbūt nesu tokia drąsi, kaip norėčiau manyti. Kitoje rankoje spaudžiu juodą voką, glaudžiu prie savęs, tarsi žodžiai kortelėje galėtų išdegti glotnų kaip atlasas pergamentinį popierių ir tada visi juos perskaitytų.

Išėjus į koridorių, atsiveria kitos durys ir vos neaikteliu, pamačiusi Izabelę prigludusia sidabrine suknele ir Čiandrą ilgu žalsvai melsvu šilkinio sijonu. Nuo prisiminimų svaigsta galva. Bet turbūt toks ir yra žaidimo tikslas.

Niekas nekalba, nė nenusišypsoję leidžiamės elegantiškais laiptais žemyn. Žvilgteliu į Metą, savo vyrą, su kuriuo susituokėme prieš trejus metus. Nesu tikra, ar dar jį atpažįstu. Jo veidas sustingęs, lūpos suspaustos, iš švarko kišenės irgi kyšo juodas vokas. Pastebėjęs, jog žiūriu, Metas pakelia ranką ir įgrūda voką giliau, kad nesimatytų.

Kaip tai skiriasi nuo pernykščio vakaro, kai visi išėjome iš savo kambarių, džiugiai laukdami malonios nakties ir kitą dieną turėjusių vykti vestuvių.

Bandžiau paklausti Meto, koks, jo nuomone, bus šio vakaro žaidimas, bet jis atsisako kalbėti. Veikiausiai taip nori Lukas — o ko Lukas nori, tą ir gauna. Bent jau iš mano vyro. Nors jau nebežinau, ką Metas apskritai galvoja.

Ko gero, dauguma nelaimingų porų nepastebi akimirkos,

kai jų santykiai pradeda irti; kai artumas virsta atstumu, o mieli juokeliai — vos slepiama panieka. Kita vertus, aš galiu tiksliai pasakyti, kada mano santuoka pradėjo griūti.

Iki tol mūsų gyvenimas atrodė lengvas, tarsi plauktume ramia upe greta vienas kito. Tačiau paskui vandens paviršius persimainė. Papuolėme į sraunumą ir buvome atplėšti vienas nuo kito. Dabar matome vienas kitą iš tolo, bet, regis, nesugebame arba nenorime vėl sugrįžti į ramius vandenį ir plaukti kartu.

Praėjo lygiai metai, kone valandos tikslumu, kai buvome nublokšti į priešingas puses, ir dabar atrodo, kad nebėra į ką įsikibti, horizonte nematyti jokios pagalbos.

Mes niekada apie tai nekalbėjome, nes jei tai pripažintume, turėtume prisiminti įvykį, kuris mus išskyrė.

Ir turėtume pasikalbėti apie Aleksą.

PIRMA DALIS

1

Prieš metus

Sustabdu automobilį kelkraštyje, ratais ant žolės pakraščio, ir atsisuku į Metą.

— Gerai, gali liautis trūkčiojęs. Paskutinę atkarpą leidžiu vairuoti tau.

Jis pažvelgia į mane dėdamasis nustebęs.

— Trūkčiojęs?

Juokdamasi atidarau duris ir iššoku lauk. Metas negali pakęsti, kaip aš vairuoju. Pasak jo, važiuoju per greitai ir per staigiai stabdu. Tikriausiai jis teisus. Man vairavimas yra viena iš gyvenimo būtinybių — kaip indų plovimas ar dantų pastos pirkimas, — bet kelias iki Kornvalio tolimas, o Metas sėdėjo prie vairo dvi su puse valandos, kai jį pakeičiau.

Nuo galinės sėdynės pasiimu butelį vandens ir baltą voką, Metas apeina automobilį iš priekio ir abu atsiremiamie į metalinius laukų vartus, pakaitomis gurkšnodami vandenį žvelgiamie į kaimo kraštovaizdį ir klausomės, kaip karvės rupšnoja žolę.

— Jaudiniesi? — paklausiu.

— Taip, ko gero.

Tai įprastas Meto atsakymas — atsargus, apgalvotas.

Iš voko išimu storą baltą kortelę. Metas man pasakė datą ir vietą, bet iki šiol nė nepasižiūrėjau į kvietimą.

— Ir mes apsistosime Polskirine? Jis išnuomojo užmiesčio namą ar ką?

Metas žiūri tiesiai priešais save.

— Ne. Tai jo namai.

Buvau pamiršusi Metą minėjus, kad Lukas yra pasiturintis. Dar neteko sutikti vyro draugų, o jis pats jau seniai jų nematė, nors su Luku bendrauja gan reguliariai. Mes nekvietėme jų į savo vestuves prieš dvejus metus. Jos buvo nedidelės, nes sirgo mano mama, o nuo tada gyvenimas buvo kupinas rūpesčių dėl įtemptų darbų ir naujų namų.

— Kur Lukas susipažino su Nina? Žinai?

— Rodos, Paryžiuje. Jis ten lankėsi fondo reikalais.

— Fondo?

— Taip, Džaretų fondo.

Pasisuku į Metą.

— Gal juokauji? Ar jis iš Blero Džareto šeimos?

Metas šypteli.

— Tiesą sakant, jis — Blero sūnus.

— O Dieve! Kodėl nieko man nesakei? Po galais, Metai, jis tikriausiai pasakiškai turtingas.

— Tiesiog nebuvo progos apie tai užsiminti. Žinojai, kad turiu draugą vardu Lukas ir kad paauglystėje daug laiko praleidau jo namuose. Nemaniau, kad būtina smulkiai nupasakoti jo banko sąskaitos dydį ir šeimos medį.

Toks jau tas Metas. Jam neatrodė nei svarbu, nei įdomu užsiminti, kad Lukas yra sūnus žmogaus, kuris susikrovė turtais iš kažkokio sukurto ankstyvosios paieškos sistemos algoritmo ir vėliau iš gautų pajamų įsteigė labdaros fondą.

— Papasakok dar sykį, kaip su juo susipažinai?

Metas atsisuka į mane.

— Sakiau, kai gavome kvietimą. Jo tėtis žaidė golfą su maniškiu.

— Metai! Tai ne paaiškinimas. Neabejoju, kad tavo tėtis turi daugybę draugų su sūnumis. Papasakok smulkiau.

Jis palinksta prie manęs ir pabučiuoja taip švelniai, kad kutena lūpas. Bet manęs taip lengvai neišmuši iš vėžių. Metas visada santūriai dalinasi informacija, tačiau šįkart neketinu pasiduoti ir sužaibuuju akimis.

Metas sukikena.

— Gerai, tu laimėjai. Kai mums buvo po keturiolika, mūsų tėvai nusprendė, kad turėtume išmokti žaisti golfą. Mano tėtis norėjo, kad gerai išmokčiau bent vieną sporto šaką, o kadangi visose kitose buvau niekam tikęs, golfas liko mano paskutinė viltis. Su Luku ir abiejų tėčiais tris savaitgalius iš eilės keturiose žaidėme golfą. Man, aišku, nesisekė. Nepadėjo ir tai, kad kaip savo amžiui buvau žemo ūgio, o Lukas jau buvo metro aštuo-

niašiasdešimties milžinas. Tikriausiai atrodėme juokingai. Lukas matė, kaip man nemalonu, todėl savo tėvui pasiūlė, kad vietoj golfo savaitgalius mudu leistume jų namuose. Jie turėjo baseiną, o kai būdavo blogas oras, žaisdavome biliardą.

— Kaip paauglys, jis labai supratingas, — pasakau, padėjusi galvą vyrui ant peties.

Žinau, kad Meto vaikystė nebuvo lengva, jis nepateisino savo tėvo lūkesčių kalbant apie sportą ir jam vis kirbėjo abejonės, ar kada nors užaugs didesnis nei metro penkiasdešimties, — ką jam, be abejo, galiausiai pavyko padaryti.

— Toks tas Lukas. Jis visada lengvai perprasdavo kitų jausmus. Šiaip ar taip, tą pirmą pavasarį mudu praleidome kartu. Vėliau prie mūsų prisijungė Nikas, o galiausiai ir Endrius. Esu tikras, kad ir jiedu vestuvėse bus vyriausiais pabroliais.

Meto tonas pasikeitė.

— Neatrodė, kad labai džiaugtumeis, jog iš dviejų tapote ketveriuke.

Jis atsidūsta.

— Ne dėl to. Su jais viskas gerai. Jie linksmi, neabejoju, kad tau patiks. Turiu pripažinti, kad man buvo sunku nuo jų neatsilikti. Abu beveik tokie pat aukšti kaip Lukas ir kartais jaučiausi kaip nuogaiša iš visos vados.

Viena ranka apkabinu jo kaklą ir prisitraukiu arčiau.

— Bet jau nebe, pone labai gerbiamas plastikos chirurge.

Atsitraukusi pasižiūriu į jo beveik tobulus veido bruožus. Atrodo, lyg jis ir savo veidą būtų sumodeliavęs savo paties skalpeliu: tiesi nosis, lūpos ir akys idealiai simetriškos. Kartais stebiuosi, kodėl jis pasirinko mane — kiek per plačia viršutine lūpa ir aukštais antakiais, dėl kurių veikiausiai atrodau amžinai nustebusi. Bet Metas prisiekinėja, kad nenorėtų manyje nieko pakeisti.

— Kodėl dabar su jais nesusitinki?

— Žinai, kaip būna, — visi esame užsiėmę ir gyvename toli vieni nuo kitų. Skambinu ir rašau Lukui elektroninius laiškus, jei atvažiuoja į Londoną, susitinkame, bet dažniausiai jis būna Kornvalyje arba kur nors toli fondo reikalais. Po tėvo mirties Lukas perėmė valdymą. Endrius, kai tik gauna proga, buriuoja visam pasaulyje, o Nikas, nors dirba bankininku Sityje, gyvena Sent Olbanse.

Metas dar sykį mane stipriai apkabina.

— Na, grįžkime į automobilį. Liko vos pusvalandis kelio, o čia velniškai karšta.

Jis teisus. Kaip Anglijai oras stulbinamas. Atrodo, lyg būtume pietų Italijoje.

Vėl susėdame į automobilį, Metas — į savo mėgstamą vietą prie vairo. Šiek tiek nerimauju, ar mano vestuviniai apdarai bus tinkami, bet apie tai neužsimenu. Nežinojau, kokioje prašmatnioje draugijoje būsimė.

— Papasakok daugiau, Metai. Ką prieš susitikdama turėčiau žinoti apie tuos vaikus? Kaip Lukas su jais susipažino?

Jis papurto galvą, tarsi netekęs vilties.

— Netrukus pati galėsi jų paklausti, Džem. Galiu pasakyti tik tiek, kad dėl pinigų jie netampa kuo nors ypatingesni, todėl pasistenk nevertinti jų šituo aspektu. Tai visai nesvarbus jų bruožas.

Lėtai linkteliu. Žinau, kad jis teisus. Tačiau, kad ir ką Metas sakytų, tas nedidelis jaudulio grūdėlis, vis augęs artėjant prie kelionės tikslo, dabar, rodos, jau spaudžia gerklę.

Paskutines dešimt kelionės minučių važiuojame tylėdami, Metas sėdynėje nenatūraliai palinkęs į priekį, tarsi vaikas,

pirmą kartą atvykstantis prie jūros. O gal todėl, kad kelias siauras, per aukštas gyvatvores abiejose pusėse nematyti, kas laukia už posūkio.

Jis kartkartėmis pasuka galvą, žvilgteli į mane ir padrąsinamai nusišypso, tarsi skaitytų mano mintis. Beveik įtikinai save, kad elgiuosi kvailai ir visiškai nesvarbu, ar mano drabužiai tinkami — juk ne aš būsiu svarbiausia, — bet tada pasukame už kampo.

— O Dieve, — suvapu.

Kelias pasiekė kalvos viršūnę ir tuoj leisis pakrantėn, prieš akis atsiveria jūros panorama. Įsitaisęs kyšulyje virš lūžtančių bangų — mūsų kelionės tikslas. Polskirinas. Luko Džareto namai.

Net ir Metas praradęs žadą. Nesustoja, tačiau gerokai sumažina greitį. Atsikrenščia.

— Gan gražu, tiesa?

Nusijuokiu iš jo bandymo atrodyti atsainiam. Polskirinas stulbinamas. Sakyčiau, jį galima vadinti dvaru. Pastatytas iš šiltos gelsvai rudos spalvos akmens, atrodo kelių šimtų metų senumo.

Ilgas žvyro keliukas kerta plačias vejas, vingiuoja nuo dvigubų kaltinės geležies vartų iki angliško sodo priešais namą. Pailgame tvenkinyje plytomis išklotais kraštais, kuriame, numanau, plaukioja auksinės žuvys, trykšta fontanas, o už namo, tarp sodo ir jūros, driekiasi miškas. Esu tikra, kad per jį veda takelis iki pakrantės, ir negaliu sulaukti, kada įbrisiu į vėsus jūros vandenį, maloniai apsemsiantį kulkšnįs.

Net iš puskilometro matome, kad kažkas išėjo pro pagrindines duris. Veikiausiai mus jau pastebėjo.

— Ką gi, — tarsteli Metas. — Jau per vėlu trauktis, mieloji. Atsisukęs vyras nusišypso, matau, kaip spindi jo akys.

Vartai tarsi stebuklingai atsiveria ir Metas nuvairuoja automobilį keliuku iki vietos, kur laukia tamsiaplaukis vyras. Žvilgtelėjusi į plačiai išsišiepusį Metą suprantu, kad čia tikriausiai Lukas. Jis su tamsiai mėlynais šortais ir paprastais baltais marškinėliais, maloniai mums šypsosi.

Metas iškart iššoka iš automobilio ir žengia pas draugą, tik tada sumoju, koks Lukas aukštas. Mano vyras maždaug metro aštuoniasdešimties, o jo draugas — visa galva aukštesnis. Metas vieną ranką uždeda Lukui ant peties, kita energingai paspaudžia jam delną. Negirdžiu, ką kalba, bet duodu jiems akimirką, tada nuo galinės sėdynės pasiimu skrybėlę nuo saulės ir prieinu.

— Lukai, čia Džema, na, tiksliau, Džemaima, nors vadiname Džema. Mano žmona, betgi jau žinai.

Metas kalba greitai, per daug, tiesia man ranką, tarsi kviesdamas į ratelį.

— Sveika atvykusi, Džema. Malonu susipažinti.

Lukas palinksta privalomam bučiniui į abu skruostus ir atsitraukęs nusišypso. Tik dabar pastebiu jo akis. Jos — šviesaus gintaro spalvos, beveik kaip liūto — šią akimirką šiltos ir draugiškos, tačiau nejučia imu svarstyti, ar jos, kaip ir liūto, ryškiai šviečia ir viską regi tamsoje.

2

Nina Belanžė skubiai nusivalė rankas į virtuvinį rankšluostį, stebėdama, kaip iš automobilio išlipa vyras ir moteris ir žengia prie Luko. Reikėtų išeiti pasisveikinti, bet jautėsi keistai įsitempusi. Gal jie stebėsis, kodėl draugas veda šią nedidukę moterį iš mažo vidurio Prancūzijos miestelio, nors galėjo rinktis iš nesibaigiančios virtinės žavių moterų, kurios nuolat varžosi dėl jo dėmesio labdaros renginiuose. Kartais ir pati tuo stebisi.

Ji prisiminė dieną, kai jie susipažino. Lukas buvo pakviestas į konferenciją Paryžiuje kaip pagrindinis pranešėjas, o ją organizatoriai pasamdė pasirūpinti kalbėtojais. Luko pasiklausti susirinko šimtai žmonių. Daug kas nesisekė: sugedo apšvietimas, mikrofonas neveikė — tikra katastrofa. Nina nebuvo atsakinga už elektrą, bet pagrindinis pranešėjas — Lukas Džaretas — buvo jos atsakomybė. Jautėsi jį nuvylusi.

Lukas nė trupučio nesutriko, pasitikėdamas savimi išėjo į scenos priekį ir pakėlė balsą, kad auditorija jį girdėtų. Baigęs kalbėti, lydymas griausmingų plojimų nulipo nuo scenos, o tada užtiko Niną, kaip pašėlusią plūstančią elektrikus. Supratus, kad greta stovi Lukas, jai iškaito skruostai ir atsisukusi iškart atsiprašė, bet jis tik nusijuokė.

— Tai visiškai nesvarbu. Tokių dalykų nutinka, — pasakė jis. — Bet jei norėtum atsilyginti, gal sutiktum šį vakarą su manimi pavakarieniauti?

Kaip ji galėjo atsisakyti?

Nina nedrįso tikėtis, kad jis dar norės su ja susitikti, bet išvažiuodamas iš Paryžiaus Lukas pažadėjo sugrįžti ir pažadą ištesėjo. O dabar ji ruošiasi už jo ištekėti.

Stebėdama, kaip atvykėliai eina link namo, ji suprato, kad tai turėtų būti Metas ir Džema. Jiedu atrodė laimingi, šypsojosi vienas kitam, kol Lukas kalbino tai vieną, tai kitą. Ar jiedu su Luku irgi bus tokie laimingi? Tik laikas parodys.

Kai prieš pusmetį sutiko čia atsikraustyti, Nina nežinojo, kaip dažnai liks viena šitame didžiuliam name, kol Lukas keliauja po pasaulį ieškodamas tų, kuriems labiausiai reikia Blero fondo paramos. Nina neišdrįso jam pasakyti, kad nors čia ir labai gražu, neatrodė, jog Polskirinas ją priėmė. Žinojo, kaip tai nuskambėtų. Lukas pamanytų, kad viskas dėl Aleksos.

Nina atsiduso. Ji norėjo, kad jų vestuvės būtų nuostabios, ir uoliai rūpinosi kiekviena smulkmena. Tačiau prieš didžiąją dieną jai teks užimti ir pamaitinti šešis svečius — žmones, kurių niekada nebuvo sutikusi. Lukas norėjo, kad trys jo seniausi draugai būtų vyriausiais pabroliais, ir paklausė, ar jai nebūtų per sunku, jeigu visi apsistotų jų namuose. Ji atsakė, kad viskas bus gerai. Žinoma, bus! Tačiau be galo troško, kad čia būtų jos šeima. Vis dėlto jos šeima didžiulė, o kadangi turėjo dvi poras senstančių senelių, kurie negalėjo leistis į kelionę, jie nusprendė kiek vėliau šį mėnesį surengti antrą ceremoniją Prancūzijoje. Jos motina atrodė pasiryžusi pranokti angliškas vestuves ir Nina nusišypsojo pagalvojusi, kaip mama zuis aplink, visiems nurodinėdama.

Ji nusigręžė nuo lango prie laukiančių darbų. Pietūs. Jei ir yra veikla, kuria gali užsiimti visiškai pasitikėdama savimi, — tai gaminti maistą, ir virtuvė bus jos prieglobstis, saugus kampeelis, jeigu tokio prireiktų.

Dėkodama nusišypsau berniukui, pakviestam iš daržo, kur tarp prieskoninių žolelių ravėjo piktžoles, kad užneštų mūsų krepšius į viršų. Atsisėdu ant lovos krašto ir apsidairau.

Koks gražus kambarys. Dvigubos įstiklintos durys šiek tiek praviros ir plonytė balta užuolaida plevena vėjelyje. Užuo-
džiu abrikosus, ant senovinės komodos pamatau dubenį vai-
sių, tobulai sunokusių, rausva odele. Delnais perbraukiu per
čiužinį, išbandydama kiek pašokčioju ant jo. Neabejoju, kad
tarp šiugždančių paklodžių puikiai išsimiegosime.

Grįžtelėjusi nusišypsau Metui, kuris jau traukia iš krepšių
daiktus, tvarkingai sulankstytus dėlioja į stalčius arba kabina
ant paminkštintų pakabų spintoje. Jis yra organizatorius, o
aš — svajotoja. Turėčiau padėti, bet leidžiu sau akimirką pa-
simėgauti čionykšte atmosfera. Seni namai turi savito žavesio;
nejučia susimąstau, kiek žmonių yra miegoję tarp šių keturių
sienų ir kokie buvo jų gyvenimai.

Priėjusi prie langų atitraukiu užuolaidą ir išvystu balko-
nėlį su akmeniniais laiptais, vedančiais žemyn į plačią plytelė-
mis grįstą terasą. Apačioje girdžiu balsus ir juoką, kiti svečiai
jau renkasi išgerti prieš pietus. Nors Lukas sakė, kad pietūs gali
palaukti, — niekas neprieštaraus, kol liesis vynas, — būtų ne-
mandagu mums ilgiau čia užsibūti.

Man reikia persirengti, bet jaučiuosi užburta reginio. Na-
mas pastatytas ant kalvos prie vandenyno, vaizdas nuostabus,

vanduo sodriai mėlynos spalvos. Nors diena karšta ir tyki, bangos daužosi į krantą, ir svarstau, ar naktį jūroje nebuvo audros.

Balkone stoviu vos kelias akimirkas, kai už nugaros išgirstu tylus žingsnius. Metas apkabina mane per liemenį ir lūpomis glusteli prie kaklo, priversdamas suvirpėti, bet kai atsisuku, pajuntu, kaip įsitempia vyro kūnas, grįžteliu, sekdamas jo žvilgsniu. Jis žiūri į merginą, einančią per terasą. Ji nuleidusi galvą, veido bruožus slepia tiesūs juodi plaukai, lyg šydas krentantys abipus skruostų. Nors apsirengusi laisvomis pilkomis lininėmis kelnėmis ir dar dukslesne to paties audinio tunika, nesunku pastebėti, kokia ji laiba, kai skuba pro šalį.

Rodos, ji pajunta žvilgsnius, nes staiga pakelia galvą ir pasižiūri į mus, susvyruoja. Viskas įvyksta taip greitai, kad imu manyti, jog man tik pasivaideno.

— Kas ji? — klausiu Meto, vis dar glostydama tvirtai mane apglėbusią jo ranką.

Akimirką jis nieko neatsako.

— Metai?

— Tai Luko sesuo.

Vyro balsas tylėsnis, švelnesnis, atsisukusi pasižiūriu į jį.

— Nežinojau, kad jis turi sesę. Ji atrodo...

Nežinau, ką pasakyti. *Nerami* — toks žodis ateina į galvą, matant įtampą liesame merginos kūne ir judesiuose. Bet apibūdinimas atrodo per griežtas. *Nelaiminga* — galbūt tiktų labiau.

— Taip, — sako Metas, nelaukdamas, kol pabaigsiu sakinį. — Išties.

— Papasakok apie ją.

Metas nuleidžia rankas, pajuntu, kaip nususuka.

— Ne dabar, Džema. Turime pasiruošti pietums.

Jis jau pradingo kambaryje.

— Na, bent pasakyk, kuo ji vardu.

— Aleksa. Jos vardas Aleksa.

Nežinau, kodėl pamatęs Luko seserį Metas taip susinervino. Jis pasakys tik tiek, kad tai ilga istorija ir dabar nėra laiko ją pasakoti.

— Turėjai numanyti, kad ji čia bus, — tariau. — Juk jos *brolio* vestuvės.

— Ko gero, taip, bet maniau, tikėjausi, kad jai jau bus geriau. Kad bus atsigavusi.

Noriu paklausti, nuo ko ji turėjo atsigauti, bet jis nerimauja, kad užgaišinsime pietus. Šiaip ar taip, netrukus su ja susipažinsiu.

Turiu silpnybę žmonėms, kuriuos, regis, slegia sunkumai. Kai pamatau neramią sielą, iš karto panūstu padėti. Bet taip pat žinau, kada nereikia spausti vyro, ir dabar Metas atsisuka į mane, labai stengdamasis džiugiai šypsotis.

— Eime susipažinti su kitais.

Jis ištiesia ranką ir aš įsikimbu, tikėdamasi, kad ankstesnės jo pakili nuotaika sugrįš.

Mes nusileidžiame išoriniais laiptais ir sekdami paskui juoką patraukiame į pietinę namo pusę, kur išvystu didelį stalą pergolės, apaugusios vijoklinėmis rožėmis, pavėsyje.

Lukas atsisuka į mus.

— Džema, Metai, ateiškite su visais pasisveikinti.

Moteris, sėdinti tolimajame stalo gale, lėtai pakelia ranką sveikindamasi. Kai žengia į šviesą ir nusišypso, pamatau, kad jos plaukai sodrios kaštoninės spalvos, įgudusiai subanguoti ir užkišti už vienos ausies. Ji vilki trumpą šilkinę ryškios smaragdinės spalvos suknelę, puikiai derančią prie ilgų įdegusių

kojų. Prisiverčiu nežiūrėti į savo šortus, kurie, kaip maniau, tiks pietums lauke, ir palinkstu paspausti jai ranką.

— Labas. Aš Izabelė. — Ji pasisuka į Metą. — Kaip laikaisi, Metai? Vis dar gražini pasaulį?

Metas išrausta. Neaišku, ar čia užuomina apie jo darbą, ar apie išvaizdą. Kad ir kaip būtų, tai panašu į komplimentą, bet jis šypteli dvejodamas. Neturiu supratimo, kas ji tokia. Metas niekada nebuvo apie ją užsiminęs, tačiau akivaizdu, kad mano vyrą ji pažįsta.

Prie mūsų prieina vyras pasišiaušusiais apyšviesiais plaukais, su ryškiais havajietiškais marškiniais. Būčiau palaikiusi jį aukštu, jei nebūtų stovėjęs šalia Luko.

— Metai! — taria, plekšnodamas jam per nugarą. — Kaip smagu tave matyti. Dieve, kiek laiko praėjo. — Vyriškis atsisuka į mane ir palinksta bučinių ritualui, kuris mane visada verčia jaustis nesmagiai, nes esu kilusi iš šeimos, kuri labai myli, bet nedažnai bučiuojasi. — Džema. Aš — Nikas. Malonu susipažinti. Kadangi Lukas mane paskyrė vyriausiuoju barmenu, leiskite jums paruošti po gėrimą.

— Čiandra! — staiga ištaria Lukas. — Atsiprašau, vos tavęs nepraleidau.

Jis pakelia ranką, rodydamas į moterį, sėdinčią tamsiausiame pavėsyje. Gerai neįžiūriu jos, kol nepakyla nuo kėdės ir neprieina prie mūsų. Jos ilgas kreminis sijonas priglundęs prie šlaunų, rankas laiko sunėrusi ant krūtinės. Matau, kad ji azijietė švelniomis rudomis akimis ir putliomis lūpomis.

— Labas, Džema, Metai. Malonu susipažinti.

Jos rankos vis dar sunertos, atrodo, netinkama ištiesti jai delną, todėl tik plačiai nusišypsau.

— Ir man malonu susipažinti, Čiandra.

Nusišypsojusi ji grįžta į savo kamputį pavėsyje. Akivaiz-

du, kad Metas anksčiau jos taip pat nėra matęs, ir svarstau, ar ji nebus Ninos draugė.

— Ateikite atsisėsti, — Lukas parodo į dvi kėdes ir jau ketina įsitaisyti šalia manęs, bet dirsteli įėjimo į terasą pusėn. — Štai ir ji!

Išvystu mūsų link einančią smulkutę moterį trumpais tamsiais plaukais ir didelėmis, giliomis rudomis akimis. Ji segi baltą lininį sijoną, vietoj diržo įvėrusi ryškiaspalvį šilkinį šalikėlį, užsidėjusi šiaudinę skrybėlę nuo saulės. Moteris atrodo tokia stilinga, kad mes visi pasijuntame arba per puošniai, arba per kukliai apsirengę.

— Nina, leisk tave su visais supažindinti.

Lukas apkabina ją per pečius. Ninos galva siekia jam tik iki pusės krūtinės.

Būsimoji nuotaka nusišypso jam, tada prieina ir kiekvienam iš mūsų pakšteli į abu skruostus.

— Sveiki atvykę. Žinau, kaip Lukas nekantravo jus visus pamatyti, ir tikiuosi, viešnagė bus maloni. Atleiskit, jei atrodau šiek tiek išsiblaškęsi. — Ji tyliai susijuokia. — Kaip numanot, artimiausią dieną ar dvi čia bus galybė veiklos.

— Kuo galėčiau padėti? — paklausiu.

Ji cakteli liežuvium ir papurto galvą.

— Visiškai niekuo. Turime papildomų darbuotojų — Lukas primygtinai reikalavo. Jūs tiesiog mėgaukitės. Netrukus sugrįšiu su pietumis. Man patinka gaminti.

Ji puikiai kalba angliškai, o prancūziškas akcentas tik suteikia daugiau žavesio. Lukas žvilgsniu palydi ją nueinančią, o kai vėl atsisuka į stalą, jo akyse spindi pasididžiavimas.

— Na, tai kur, po galais, Endrius? — sako jis, žvalgydamasis per petį. — Nina patieks pietus, tik kai visi susirinksime. — Apsisukęs aplink, gūžteli. — Ką gi, visi jį žinome. Kada nors

pasirodys. Pabaikit savo gėrimus. Kol laukiame, pasivaišinsime dar po vieną.

Jaučiu, kad keletą dienų be saiko mėgausimės ir vaišinsimės. Nikas, atrodo, rimtai priėmė kvietimą gerti ir kas kelios minutės pašoka papildyti mūsų taures.

Jis atsisėda šalia manęs ir atsisuka.

— Na, Džema, džiaugiuosi, pagaliau susipažinęs. Iš Luko daug apie tave girdėjau.

— Tikrai?

Nenumaniau, kad Lukas apskritai ką nors apie mane žino, išskyrus tai, kad esu Meto žmona.

— Žinoma. Kaip suprantu, Metas gieda apie tave ditirambus. Esi logopedė, tiesa?

Kelias minutes kalbamės apie mano darbą, Nikas linkčioja, kai pasakoju, kaip žaviuosi visomis žmonių bendravimo formomis, ypač kalba ir kalbos vartojimu. Žinau, kad mėgstu neužsičiaupdama pliurpti apie savo pasirinktą profesiją, kuri man be galo įdomi, bet jį tikriausiai tai domina tiek pat, kiek mane — bankininkystė.

— Iš kur pažįsti Luką? — pasiteirauju, norėdama pakeisti temą.

— Kartu lankėme mokyklą. Visą savaitę, išskyrus savaitgalius, gyvendavome bendrabutyje — Lukas todėl, kad tėvas augino jį vienas ir kartais turėdavo išvykti savaitės viduryje, o aš — nes tėvai negalėjo manęs pakęsti.

Tyliai, nevalingai aikteliu.

Nikas nusijuokia daug entuziastingiau, nei leistų jo komentaras.

— Tik juokauju. Mano tėtis lankė internatinę mokyklą ir sakė, kad tenykštė drausmė padės suvaldyti mano nesuvaldomą charakterį. Neturėjau jokio noro ten važiuoti, bet tėvai tikino, esą man labai patiks.

— Ir kas buvo teišus? — klausiu.

Jis kreivai ūpteli.

— Sudėtingas klausimas — per daug gilus pietų pokalbiui ir, tiesą sakant, nesu tikras, ar žinau atsakymą. Kad ir kaip būtų, susipažinau su Luku ir su jo pagalba ne tik mokslo die-nomis, bet ir savaitgaliais nesipainiojau savo tėvams po kojomis. Visi iš to tik laimėjo.

Nujaučiu, kad juokas ir ūpsenos slepia nemažai skausmo.

— Tada susipažinau su Metu. Kartu leidome laiką pas Luką bent ketverius metus, ypač per moksleivių atostogas. Pri-sigalvodavome visokių eibių, nors nemanau, kad Metas pripa-žins kai kuriuos tamsesnius mūsų darbelius.

Jis pakrutina antakius ir įtampa išsisklaido. Džiaugiuosi sužinojusi, kad paauglystėje Metas galėjo užsiimti nekaltomis išdaigomis. Kartais jis pernelyg rimtai žiūri į gyvenimą.

Endrius vis dar nesirodo, nors mes jau baigėme po antrą gėrimą ir pradėjome trečią; tik tada sumoju, kad niekas neuž-simena apie Aleksą.

Jau ruošiuosi paklausti, bet Lukas ir Nikas linksmi ūkteli, todėl apsisuku kėdėje. Ant tako tarp medžių išnyra vyras su oranžinės ir baltos spalvos maudymosi ūortais, rankšluos-čiu trindamasis pečius siekiančius banguotus plaukus. Saulės ūviesoje ant tamsių plačios krūtinės plaukų ir plokščio pilvo ūvilga vandens lašeliai, vyras kiek sutrinka, pamatęs, kad visų dėmesys nukreiptas į jį.

— Kas? Po velnių, pavėlavau pietų? Atsiprašau. — Jis žen-gia į pavėšį ir atsitraukia kėdę, regis, nepastebėdamas savo ūlapinių ūortų. Tik tada pamato mane, o paskui ir Metą. — Sveika, tu turbūt Meto žmona? Aš — Endrius. — Jis atsistoja, apeina stalą ir pasilenkęs mane pabučiuoja, saugodamasis, kad nesu-ūlapintų savo varvančiu kūnu. — Metai, kaip laikaisi?

Jis nusišypso Metui ir vėl atsisėda, iš didelio alavinio dubens su ledukais pasiėmęs butelį alaus.

Lukas pakyla nuo stalo.

— Gerai, einu pakviesti Niną, kuri, matyt, vis dar tobuli-
na mūsų pietus. Vienas iš džiaugsmų, tuokiantis su prancūze
ir turint italę namų šeimininkę, yra tas, kad jos abi apsėstos
maisto gaminimo. Nikai, pasirūpink, kad vynas nenustotų lie-
jęsis.

Jis nusigręžia ir pradingsta už kampo.

Šįkart nesusiturėjusi paklausiu:

— Ar Aleksa prie mūsų prisijungs?

Akimirką stoja tylą, pasijuntu lyg pasakiusi ką nederamo.
Galiausiai man į pagalbą atskuba Endrius.

— Tikriausiai susipažinsi su ja šį vakarą, Džema. Manau,
dieną ji mėgsta leisti viena.

Ketinu atsakyti, bet pajuntu į save įsmeigtą Meto žvilgsnį.
Jis vos vos papurto galvą, todėl tyliu. Akivaizdu, kad Aleksos
temos verčiau neaptarinėti.